

RESOLUSJONSFORSLAG

DNS samlet til møte 19. februar oppfordrer sine medlemmer og andre til å boikotte de to demonstrasjonstogene som arrangeres 8. mars, henholdsvis av de såkalte 8. mars-komiteene (Kvinnofronten og av Samarbeidsutvalget for 8. mars (Brød og roser, Norsk Kvinneforbund, Nyfeministene og Oslo Kvinnesaksforening)).

Kreftene må i stedet konsentreres om å gjenreise 8. mars som arbeiderkvinnenes internasjonale demonstrasjonsdag.

De to arrangørene utkjemper i disse dager en drabelig konkurransekamp om å vinne størst oppslutning. Dette ikke ut fra forskjellige grunnsyn. De konkurrerer tvert om knivskarpt om å gå lengst i feministisk retning. Begge henvender seg til kvinnene som kvinner og som enhetlig gruppering. Samarbeidsutvalget sier: "Kvinner og kvinner - sammen er vi sterke." Kvinnefrontens 8. mars-komiteer på universitetet propaganderer det som er felles for kvinnene framfor det som skiller, ved utelukkende å ta utgangspunkt i at "kvinnene er undertrykt fordi de er kvinner" og hevde at "bare" deres plattform "tar utgangspunkt i kvinnenes interesser", samt ved å gjøre Kvinnene i den 3. verden til motstandere av imperialismen.

Dermed overgår den ene av arrangørene den andre i å utviske klassemotsetningene blant kvinner, og med dette klassekampen mellom arbeiderklasse og kapitalistklasse i det hele tatt - nasjonalt som internasjonalt. Således fremmer begge grupperinger borgerskapets og småborgerskapets interesse av å tildekke og dempe motsetningen mellom arbeid og kapital.

Samlet går de to arrangørene enda lenger i denne retning i år enn ifjor. Dette er ikke tilfeldig, men henger nøye sammen med det kraftige oppsvinget i arbeiderklassens kamp det siste året, og med borgerskapets og småborgerskapets tilsvarende økte behov for å kanalisere spenning og misnøye over på andre og tilslørende områder. Som etter klassekampoppsvinget i 1970-71 aktiviseres nå særlig mellomlagsgrupper i denne avledningsmanøvre. 8. mars er det kvinnespørsmålet som tas i bruk for dette formål.

Den felles plattformen viser seg i at de to arrangørene - for å forsøke å skille seg fra hverandre - kjemper en voldsom strid om forskjellen mellom paroler som "Sjølbestemt abort nå" kontra "Sjølbestemt abort i neste stortingsperiode", og "Gratis daghjem til alle barn" kontra "Gratis barnehager til alle barn". For øvrig avsløres den felles klassekarakteren i en felles propaganda for økonomiske krav som forutsettes å kunne innfris under kapitalismen, mens de i virkeligheten er i strid med eksistensen av kapitalismen som økonomisk system (særlig i spørsmålet om "rett til arbeid" og om reservearmeen av arbeidskraft). Også slik forsøker begge grupperinger å tilsløre nødvendigheten av, og dempe tilslutningen til arbeiderklassens revolusjonære klassekamp mot kapitalismen.

Det forhindrer ikke at en rekke av de paroler som stilles fra begge sider, har krav på full støtte, bl.a. kravet om sjølbestemt abort, om gratis daghjem, om svangerskapsparmisjon med full lønn, om 6 timers arbeidsdag for alle (riktig nok forutsatt full lønnskompensasjon!), o.l. Men den sammenheng de inngår i, gjør det likevel tvingende nødvendig å boikotte begge tog.

Disse kravene må stilles og kjempes fram i en helt annen sammenheng og av dem de først og fremst angår - av arbeiderkvinnene og deres nære forbundsfeller i de lavere mellomlag -

i fellesskap med den øvrige arbeiderklassen.

Det er en kjennsgjerning at kvinner er utsatt for en særskilt form for undertrykkelse. Men det er samtidig et ubestridelig faktum at forutsetningen for å oppheve også den særskilte kvinneundertrykkelsen er opphevelsen av kapitalismen og privateiendommen gjennom arbeiderklassens revolusjonære kamp. For at denne forutsetning skal kunne oppfylles, må klassekampen styrkes og føres fram til seier - også klassekampen mellom kvinner som tilhører forskjellige klasser:

"Kommunismen, kvinnens store befrier kan aldri bli resultat av en kamp ført av kvinner fra alle klasser i fellesskap med det formål å reformere det borgerlige samfunn ut fra kvinnesakskrav, altså mot mannens privilegerte samfunnsstilling. Den kan kun virkelig gjøres ved de utbyttede proletariske kvinners og menns felles klassekamp mot forrettigheter og makt som de besittende og utbytende klassers kvinner og menn sitter inne med!"

(III. Internasjonale, 1921)

Den 8. mars gjøres dette best ved å boikotte de to demonstrasjonstogene det i år inviteres til, ved å ta del i arbeidet for å styrke arbeiderklassen og dens revolusjonære kamp, og ved å gjenreise 8. mars som arbeiderkvinnenes internasjonale kampdag, skarpt avgrenset fra de borgerlige og småborgerlige classesamarbeidsdemonstrasjonene.

-Boikott de to demonstrasjonene 8. mars

-Gjenreis 8. mars som arbeiderkvinnenes internasjonale kampdag

KUL